

עטר רביד, י': שני טקסטים מהסדנה

1. פעם הייתי... היום אני... פעם אהיה...

פעם הייתי סגורה במין עולם משלי, בבועה כזאת שסגרה עלי. לא הכל היה טוב בבועה הזאת, היו גם רגעים רעים, אבל מה שיחד את הבועה הזאת, זה שאני בחרתי את מי אני רוצה להכניס לתוכה.

הרבה פעמים אני בחרתי למי לתת אישור כניסה לבועה שלי ולמי לא, אבל היה פעם או פעמיים שמישהו נכנס לבועה ללא רשותי ופשוט התמקם שם.

אנשים היו מסתובבים סביב הבועה המון זמן, ואני בוחנת אותם מכל הכיוונים כדי להחליט את מי מהם אני רוצה להכניס לבועה הזאת שהיא רק שלי.

היו גם פעמים שהוצאתי מישהו מהבועה שלי מחשש שיפגע בה או יפוצץ אותה. פשוט מאוד-הגנה עצמית.

יום יבוא והבועה שלי תהיה גם של מישהו אחר. אני רק מפחדת פחד-מוות מהרגע שהבועה תתפוצץ מאותו האחד שהבועה שלי תהיה אצלו ואני אהיה מלאה רסיסים. אז כן, הבועה הזאת שאני שומרת עליה מכל משמר, היא הלב שלי.

היום אני מבינה שזה לא תמיד עובד ככה. לא תמיד אני שולטת בבחירה את מי להכניס ואת מי לא.

הוא היה הראשון שאמר לי "אני אוהב אותך". בכל אופן, אני חושבת שהוא הראשון שבאמת התכוון לזה. אז, הוא עדיין לא היה בבועה שלי. הוא עדיין לא נכנס לי לתוך הלב.

אז להכניס אותו או שלא?

הוא עלול לפגוע בי, זה מסוכן, מזה אני מפחדת. זה כאילו להיכנס למנהרה שסופה אינו ידוע.

ההתחלה טובה, מלאה תמימות, מלאה התרגשויות ופרפרים. אבל את ההמשך איש אינו יודע.

איך זה ימשיך? כמה זמן? לאן זה יוביל?

הבועה שלי עומדת בפני דילמה. היא מנדבת את כל הצדדים שהיא יכולה ואני שופטת.

אז כן? או לא? כן? או לא?

הטיעונים שווים, כרגע אין הכרעה. זו עדיין אותה הבעיה.

אם אני אכניס אותו לבועה שלי, ללב, זה יכול להיות מדהים, אבל זה יכול להיות גם כואב.

כי... מי יודע מה יקרה בעוד כמה חודשים, שבועות ואולי אפילו כמה ימים? אולי הוא יתאהב מחדש, והפעם לא בי, ואז הלב יפגע, הבועה תתפוצץ, והרגע שאני הכי מפחדת ממנו פתאום יתממש.

מה יהיה כשזה יקרה? איך אתמודד? אני מפחדת להיפגע ולכן אני מפחדת להכניס מישהו אלי ללב.

פעם אהיה אמיצה, אני בטוחה. פעם אני אעיז להכניס מישהו אלי ללב, להוריד את כל המחסומים מהבועה ולפתוח אותה, לאותה השנייה ולהגיד למישהו "גם אני אוהבת אותך".

2. כתיבה אוטומטית

אני מציירת פרפרים בלי צבע, שחורים ולבנים, לאן עפים אלו הפרפרים? לשמים? לכוכבים? הם עפים אל-על למרומים. ומה הם מחפשים? את עצמם? חברים? הם עפים, לא מפסיקים לעוף. הם עפים לשמיים, לעננים, לארץ עוף.

ורק פרפר אחד וצבע אדום בכנפיו, מנופף לי לשלום ולוחש לי בשקט "בוא הלום". והוא לוחש לי דברים נסתרים, לא אומר יותר מחמש מילים. "בוא אלי, איתי, ילד קטן", הוא אומר לי שוב ושוב. בוא נעוף, מבלי לדעת מתי נשוב.

נעוף, נראה עולמות חדשים, נכיר כוכבים משונים. נבין מה מותר ומה אסור, ומה בעצם יהיה סוף הסיפור.

הלכתי עם אותו הפרפר אל הפרח ונגענו שנינו בירח. אחר כך ביקשתי ממנו שייקח אותי לשביל החלב, נראה מה יש שם עכשיו. קפצנו מכוכב לכוכב, נזהרים מהשמש, שחס וחלילה לא נתקרב ויקפוץ לנו על האף עוד איזה נמש.